

Oton Župančič:

Konec igre.

„Šah!“ — „Dobro.“ — „Šah!“ — „E vraga!“ — „Šah in mat!
 Kraljestvo tvoje pred menoj je v prahu.“
 — „Kako le to? Poglej no še enkrat:
 Tvoj kralj je vendar že izdaven v šahu,
 pa nisva vedela ne jaz ne ti
 in sva igrala dalje igro krivo . . .“
 — „No, pa nazaj poteze.“ — „To nič ni.“
 — „Pravilno je.“ — „A ni več zanimivo.“

Vojeslav Molè:

Lotto voce.

Bela, bela vsa poljana,
 v peči ogenj prasketa,
 v srcu pesem razigrana
 v zvokih divnih trepeta.

Bele dlani, drobne dlani
 rože v tihi mrak neso,
 izza njih za pajčolani
 sinje vame zre oko.

Vame zre in vse cvetejo
 rože v tajnostnih dlaneh.
 Daleč, daleč misli grejo . . .
 V srcu sanje, sreča, smeh.

Ti pri meni, Ela, Ela?
 Divno srce trepeta . . .
 Zunaj sanja zima bela,
 v peči ogenj prasketa.

E. Verhaeren:

Drevesa.

(Iz cikla: Les Soirs.)

Kadar ožgana polja v purpurju plamtijo
 pod smrtnobledimi večeri poznih dni,
 križpotje sivo, monotono tone sred ravni,
 drevesa-romarji v neskončno dalj hitijo.

In romarji gredo, — neso melanholijo —,
zamišljeno, pobožno na večerno pot,
ogromni, tihi romarji in vsepovsod
na tla z otožnim plačem listi jim šumijo.

In romarji hitijo v dalje razgorele
vsak dan, v dveh vrstah, ah, pač koliko že let?
vsak dan . . . tja kliče jih despotičen magnet,
obzorje nepremostno, glorijske uvele.

Blesteča je svetloba plašče jim ovila,
obseva solnca jih gasnočega smehlja,
in zde zaviti v zlatih se oblek sijaj,
idoč po cesti, polni praha in kadila.

In romarjem vrhovi stari vsi šumijo;
zamišljeni kraj svoje večne zro poti
mistična znamenja in tajnostne vasi,
ki klanjajo v molitvi se in v mrak klečijo.

(Preložil Vojeslav Molè.)

Rad. Peterlin-Petruška:

Čudna nevesta.

Vsaka deva svatov čaka,
čaka, da k nji ženin pride,
ena sama prikoraka,
nima rad, kdor ž njo se snide.

Mrzli so poljubi njeni,
trdo, grenko mu postelje,
kadar v mesec ga medeni
ženitvanjsko pot odpelje.

A ta mesec dolgo traja,
dni nikdo mu ne prešteje,
in kdor s tako ženko raja,
njega ples več ne ogreje.

